

Verena Rossbacherová

Mordování.

Abeceda příznaků.

ukázka z románu

Že tam něco myslelo. Krajina multivitaminová šťáva, ale to jen kvůli podzimu. Mák je rudý, žlutá od slámy, hroudy hnědé, rozmazané a: oranžové, kvůli oranžové, kvůli dýním, zakusují se pevně do krajiny, protože ta věc s dýněmi je spíš sprosté povahy, ale to bylo přece jen kvůli podzimu, ale on se tam jednoduše nedíval, ale to bylo jen, protože vlaky jsou divoká zvířata, ale to ty dýně, chtěly do očí do hlavy, ale ale on se tam jednoduše nedíval.

Ale: byla to rychlost nebo něco nebylo v pořádku s časem, byla to krajina nebo jednoduše omyl, byla to krajina, která si to myslela, bylo to kvůli míjení, kvůli: dýním, kvůli: roztírací technice, máku, žluté a hroudově hnědé, nakonec kvůli oranžové, že se večer znovu zamíchal a z krajiny se stala šťáva, že se dostavilo myšlení, že něco myslelo. Oranžová mu zaclonila rychlý vodopád, náhle: otevřely se hlubiny, a on se díval do spádu oranžového kalu a peřeje předbíhají čas a něco otevírají a cosi myslelo na studnu v květnu, kde se potkali, kde se tenkrát u studny potkali a jak nevyhnutelně, když tam někdo vzal slunce a vrhl je dovnitř a na to a ze všeho byla šťáva –

Ale ne, něco ho tam převrací, pomáhá mu, když vyhlédne, proti vzpomínání, proti obrazům pomáhá vždycky se dívat, tak dýně jako rozházené těhotné mumláni, to mu vyvolá poznámku v hlavě, když se něco rozsype, v přírodě, ne v přírodě, v obraze, když je někde něco rozsypané, když něco není pořádné, když něco v přírodě nebo ne v přírodě, když je něco jaksi špatně zařazené a záměrně poškrábané, co to znamená, to on neví, ale to pak musí klopýtat a rád by něco uklidil, v obraze, když například v nějakém obraze, jako například v tomhle obraze, jednou na výstavě, na jedné výstavě, to byl na výstavě, šel na výstavu, šel na jednu výstavu a andělé v nebi, daleko dole očekávali věci, jedna Marie, jeden Josef, vůl a býk, to čekali pastevci a Josef není otec a stejně se ptá a v nebi, to jeden, to Velký vysypal hrstku andělů jako rozinky vrhl je vyprázdnil, anděle ve volném pádu, hlavou dolů, střemhlav, skáčou na trampolíně, volný let při skoku z trampolíny, andělé jako haraburdí zmatek nesmysl, tam se měli andělé beztlížně vznášet, tam se vlastně měli andělé, protože je to obvyklé, étericky klouzat a žhnout, tam si vlastně měli andělé obecně galantně počínat, měli vrkat, tlouct do gongu nebo řídit, nebo to bylo F, provádět finesy, jenže co, co rozsypaní andělé zamýšlejí? Nebo je to finta? Chtějí flambovat plamenem nebe? Požár světů? Je to zastírací manévr? A k čemu? Pěstovat flic-flac tělocvik po celé zemi, flic-flac pro přemet, fiffliis salto sklopku otočku, F, díky F vám jeden přijde na stopu, vy prostoduší cvičenci a akrobaté! Andělé, to ano, ale to byli chaotici, to andělé spadli do obrazu byli vrženi vyprázdnění, to Veliký anděly rozsypal, neuspořádaná kupa, veslování rukama, hlavně si udržet čistounká roucha a proboha neztratit trubky pozouny, jen ne činely, tady se pak musí ozývat flétny, trubky, také vrzání houslí a fanfáry, a smát se, smát! Cvičit a muzicírovat! Andělé jsou kejklíři jsou všude jsou varetními umělci, Velký rozsypal rozinky vypadaly mu z pláště, měl dnes naspěch, spěchá dlouhými kroky po zemi, uhání dnes jako běs, dnes ho žene neklid nebo nějaká nová myšlenka, žene ho

něco, velký plán nebo špatné svědomí, jde v bílém plášti z chemie, vždy bílé pláště z chemie, když bílí muži –

Ne ne, musí si něco setřít z hlavy, přejede si tvář, oči, postará se o zklidnění, a to následovně: nadýmají se v chemii kvůli mužům a spěchu – a činí: následovně, pohladí se po tváři přes oči po hlavě, když: Velký rozděljuje nebesa, pak popadají z jeho bílého pláště andělé jako rozinky na zem a: sedí Marie a očekává, věci a dítě a další vysvětlení, že se ohlásí otec a čeká na pokoj na noc, andělé popadali náhodně do obrazu a kvůli pobavení hudbou, to měl Velký slitování nebo dal k lepšímu vtipy, s hudbou jde vždycky všechno snáz, to tančí svět, těžké břicho, anděl ti předvádí flic-flac, stoj na rukou a přemet, to někdo předvádí anglické blázniviny k uzoufání, pomatení, blázniviny. Blázniviny? Visitez-ma-tente. Jestli to tak je. Pokud to tak je. Pak přijde Gabriel s nemorální nabídkou, vyšle ho Velký, jdi, poví mu, je právě příliš zaměstnaný, má moc práce, v chemické laboratoři nebo na květinovém záhonu, Velký uvažuje nad atomárním štěpením nebo syntetickými punčochami, může být, že uhrabává na zahradě záhonu, protože se probouzí jaro a v březnu sedlák, jdi, říká proto Gabrielovi, a vyříd' Marii, pověz jí, říká Velký, ne, ne abys hned vpadl do dveří, šetrně, rozumíš, sděl jí to šetrně, nejdřív jí dáš malý dárek, něco, no co, postává v laboratoři, ve sklenici probíhá krásná reakce, láhev chloroformu, molekulu jako symbol, malé ve velkém, plod v těle, molekula by byla krásná a chloroform možná praktický, protože zpráva je to špatná, možná ji stráví jen v omámení a lehce ovíněná, vezmi si něco s sebou, říká Gabrielovi, přines jí květiny, to se tak dělá, a pak jí pověz, že nemám čas, kvůli laboratoři, kvůli zahradě, řekni jí, že v laboratoři čeká práce na několik příštích staletí, na zahradě pak včerejší sníh, pověz jí – ale ne, nech to být, co je Marii do chemie, co je jí do mé zeleniny, prostě jí něco přines, pozdravuj ji ode mě a něco si vymysli.

Tak dobře, řekne Gabriel, natrhá krásné květiny a vymyslí si pěknou báseň. Udělá, co mu Velký řekl, ale myslí také na sebe, jde a zmizí v F, flic-flac dolů směrem k Zemi, a vyvádí skopičiny, protože je ještě mladý, protože je ještě dítě a rozpustilý, protože cítí jaro, protože je březen, dělá blázniviny, protože nic jiného neumí, protože nechce, Marie, Mariemarie, visitez ma tente, zdravím tě, ty jsi Marie, Pán je s tebou, pojď se mnou do postele, jsem s tebou buď se mnou, visitez ma tente, lež u mě, přijď do mého stanu, G jako Gabriel, požehnaná, neutěšená, buď pozdravena Marie a p jako pozdravena a požehnaná a O jako ovoce, pozouny kvůli hudbě a květiny kvůli romantice, lilie kvůli lásce, pojď ke mně děvenko sladká, pojď blíž, mám ti něco vyřídit od Velkého, budu ti vyprávět příběh, naprosto neuvěřitelný, pojď děvenko, uděláme dítě, rozumíš, Velký mluví jak ostatní tvoří, pro něj je to snadné, pro něj je to těžké, já nevím, proč nepříjde sám? Proč, no víš, to je tak, možná mu v tom něco brání, něco ho zdržuje, má toho moc, schůzku v laboratoři, o něco se tam pořád pokouší, má rád, když to praská, vynalézá ohňostroj, dynamit, jadernou fúzi, jednoho dne to vysloví a pošle do světa, aby to někdo našel a žasnul, aby to vyzkoušel, možná mě taky poslal, protože nevěděl o jiném způsobu, neměl kostým, za co by měl taky prosím tě jít, ne za labuť, ne za býka, nebude ti tu předvádět žádné zoo, to by bylo směšné. Máš ráda dechové nástroje, děvenko? Protože poslyš, když on promluví, jen to duní řinčí rámusí pozouny, ale skloň se, pošeptám ti do ucha, vylíčím ti něžně, co řekl, až se země zachvěla, pojď ke mně, stan je vnitřní místo, kouzelný plášť, s nímž se dá zmizet, budou nás malovat, ale nikdo nepřihlíží, budou o nás vyprávět, ale nikdo to neviděl, řeknu, že jsem tě pozdravil, jak to řekl Velký, řeknu, bylas překvapená? Ano? Poděšená? Polekaná? Něco

na P? Pobouřená? Ano? P je dobré kvůli působivému efektu a požadované ozvěně, P kvůli poslednímu slovu, epilogu, ale my jsme v tom, protože ty jsi zralá, nebo čas nazrál, podívej, udělám ti dítě, takhle si to vymyslel – nebo tak nějak podobně –, a co on myslí, je dobré, on myslí a říká a dívá se a: dobré.

Jenže, přizná pak, co má všechno to poděšení při zvěstování znamenat – mám mu to tak vylíčit, ano? Poděšená? Vylíčím mu to pak: pozdravil jsem ji, všechno jsem jí vyřídil, a ona se poděsila, byla otřesená, mám mu říct, ten nekonečně vyděšený obličej, takový dokonale vyděšený a hluboce otřesený obličej jsem ještě nikdy –

Proč prosím, podotkne, proč prosím Marie, když dojde na zvěstování, když pošlu zvláště svého anděla s důležitými informacemi a radostnou zprávou, když dostane tak zajímavou návštěvu, proč musí dělat takový obličej a: proč se prosím Marie tváří, jako by jí něco vzali, jako by jí řekli: konec světa, proč se tváří, jako by viděla čerta na zdi, když jsem přece zvláště Gabriela, nač ten nepochopitelný obličej, jako by jí někdo nadělal do mozku, když to právě začíná být zajímavé, ale ne, tohle čiré Mariino zděšení, jako: to snad není pravda a: asi jsem se přeslechla a: opakuj to ještě jednou, maličký.

Ale něco tam myslelo, myšlenky se šly projít, a jeho hlava jako by byla rejdištěm, panoptikem zvláštností, hřištěm s houpačkami, tohle hraní na housle a houpání, neustálé pobíhání, to ho ničilo, tohle tempo neustále běžících houpajících se poskakujících dětí, v hlavě měl spěch, to kvůli kvůli tomu rozsypaní, kvůli té poznámce v hlavě, tam leží dýně rozházené a těhotné a pevně se drží v hroudách nebo v mozku, měly by se někam poskládat, uspořádat do police, že roztírací technika nemůže být zdravá, je jasné, kvůli nebi jako petrolej, kvůli oranžovému zakalení, že mu to vyrvali z hlavy, že tam něco myslelo na studnu, bylo to v květnu a jako by slunce něco propilo a on si chtěl jen myslet? Dýně, nebo: oranžová, nebo: že vzpomínání je padání, a dál –

Ne, to je přesně špatně, to ne, to – vyhlédnout pomáhá, dívání pomáhá, vlaky uhánějící zemí, tahle smršť obrovských zvířat, rychlost znásobená krajinou, to si žádá využití roztírací techniky, venku někdo roloval velkými válci podzim na naolejovanou zeď a jí proskakovala divoká zvířata, běžela stejně rychle jako kola, a on vyhlédl z miniaturní buňky ze zkrouceného těla, útvar plástu šupiny v pancíři kámen z mozaiky, díval se na příkladný podzim, nebe udělali zajímavě brusným papírem, ze slunce nechali padat třísky, bylo to takové vyřezávané světlo: naivní umění, slunce jako prsty Kryštofovy, Josefovy, svatého Františka –

Ne, myslí si tedy. Když někdo vyjme ze dřeva Kryštofa, Josefa a vždy s dítětem na ramenou, když: ne jemně, nýbrž naivně vyjme prsty ze dřeva, uši, tvář, takové světlo: vyřezané, vyražené, svinuté třísky, jako: naivní umění. Musí přijít někdo, kdo se zamýšlí nad naivním uměním, když má Kryštofovi sedět na rameni Jezulátka a celý svět, Jezule, ale takové, které nikdo nezná, protože jde o princip a o nic konkrétního, když Kryštofovi na rameni jeho dítě – ale kam to jde, to protože u naivních se v umění občas dětská hlava zblázní a to pak vytváří pitomosti, naivní se v umění neobjevuje jen tak, to jsou sedláci s mozkiem jako špalek, kteří samou naivitou nevědí kudy kam a porážejí stromy, aby něco kutili, aby si vysekali Kryštofa, protože se jim líbí, nebesa vědí, proč tihle musí mít takovou zálibu v dlouhé nouzi, která překonává brod, ani zdání o ničem, žádný plán, žádnou představu o světě, zřejmě protože toho tak málo ví, mozek jako vrabčák, pitomý jak bochník, protože je tak naivní tak naivní na něm ohavně rádi neobratně odřezávají, protože si říkají: jeden z nás. A pak Josef: naivní člověk. Jak naivní musí jeden být, když nechá vsadit do těla své ženy do jejího břicha syna,

neudělaného z ničeho nebo z andělských breptů, vzniklého v chaosu a pátého přes deváté, ale to se radují jako děti, když se pak na ně ze zotročeného stromu usmívá prostý truhlář, světýlko ve velkém příběhu, muž odvedle, jemuž nějaký kejklíř nasadil rohy, ale –

Kde zůstala nějaká souvislost, přicházejí myšlenky jen jako fraktály, a lidé je navštěvovali, kdyby sem jen vnesl nějakou strukturu, pak by něco bylo: květák, zručně geometricky vykroužený a zkrášlený, brukev zelná a růžička na růžičce, brukev chápe problematiku fraktálů a tu záležitost s příznaky, co chce říct, to, co chce říct, je tohle, to následující: kdyby do toho vnesl číslování a abecedu, architekturu, převratný plán, pak by to bylo něco jako vražda a průběh a příznak příznaku, byl by to Gabriel růže zeleniny, růžička, Kryštof by nesl brukev na rameni, celý svět, zeleninu jako město, jako pevnost a v ní dům, všechno naložené, v malém klíči k velkému, v příznaku průběh a jeho vražda nebo naopak, červená niť a že lze něco objevit, náhle se podívat na obraz a ponořit se do jeho geometrie, květák chutná dobře a je zdravý jako je nezdravá roztírací technika, je to květák k porozumění fraktálům a architektuře, naivitě a brukev zelná je jeho nejkrásnější dítě.

Na polích teď jinovatka, chlad jako trápení, když se něco odchýlí a přitom zůstane střízlivé, když – co chce říct, on chce něco říct. Když je květen? Ne. Když nastane večer, ne. Když slunce něco propilo, ne, když je to studna, ne, a v ní zuří válka, to ne – když to přijde, tak: ne, že se člověk zapracuje, hlubší vrstvy, že musí přemýšlet: ne, ale je to rytmus, takt, je to běh věcí, když se z potácení stane nářek, vysoký tón, rychlé obrazy, když: hlavy přešplíchnou mléko jde nad horkem stoupá čas spirály, když: nebe překlopí tempo na kvadrát kůň nasedne na jiného, stroboskopické kino, rychlá ruka. Venku něco padá, venku se něco převrátilo, klopýtá den, někdo už rozsypává večer tvrdou noc, slunce se líčí na křupavo, tohle konkrétní tušení křupavé žemle jako křupavé světlo, všechno křupavé a ochraptělé ráno, slunce snídaňově žluté, pozdní den – myšlení, kdyby dokázal dostatečně nappnout mozek, pak by se něco ujasnilo, bylo to takhle, následovně: venku byl podzim a slunce večer jako snídaň. Přesně. Jako snídaň jako křupavé, jako chraplavý krk, slovo jako: žena, nějaká žena, když si to myslel říkal díval se, nějaká žena, čas mu obrušuje tvář, už bude drsný, nebe zavařovací sklenice s červeným rybízem, vlhká, leskne se, co dělá čas, čas se šel projít nebo se ztratil nebo zůstal stát, čas šel a byl máj, nebe, stojí, soustřeďuje se, někdo zavírá šroubovací uzávěr, vzpomínka obraz květnový den, zavařený do sklenice jako kuriozita na polici, zavařená povídla z jedné studně s vodníky rusalkami a koně od Neptuna procházejí studnou setkali se koně přecházejí, všechno se vzpíná, když: taková pleť rusalky je hladká a zelená od vodních řas, od mokvání, protože ji pořád olizuje voda a mydlí ji, když je něco mazlavé a bahnité, tam ji v květnu potkal, pojď ke mně, hned je drsný, kůže je lačná, ona dostane vzteklý hlad, žádost jako vlhká, krotí se a koně mají horkou pěnu, zrusalkovatělá těžká zelená, a pak jen její vůně, on už nemohl, musel to vdechnout jako tu věc sníst, uslyšel čas, který uběhne nebo jen udává takt, něco uspořádává, protože to všechno bylo chaotické, to by ji byl rád přes a do studně a roztrhal a sežral, to by ji byl rád namočil a rozvířil, byl by rád, aby se vody nějak zachovaly, aby moře bouřila a rusalky se probraly, aby se ta kompaktní těla ovíjela a otáčela, dívala, do tváře, aby se mu dívala do tváře, když ji uchopil, byl by chtěl, pořád ten smrtelný strach, protože vždycky jde o všechno, vždycky jde o všechno, a jde: o všechno a vždycky, jde tak rychle o všechno. Co musí být jde rychle.

Bylo by to muselo být rychlé a ještě rychlejší, bylo by to muselo být, že se vlna zlomí, páteř, mozek je ořech, že se rozlouskne, že ohne její záda, až něco zaklapne vysmekne se luskne a smočí, uchopí, byl by si ji musel rychle vzít, neboť to okouzlí, byl by ji musel okouzlit a louskat ořechy až se ozve zpěv, byl by ji musel okouzlit nebo natáhnout na stavu ke tkaní a mechanikou, byl by musel použít mechaniku a napnout ji, jak to jen šlo, protože: všechno, jde, o všechno, vždycky, natáhnout a jako ke tkaní koberce a podívej se na mě, vždycky se dívej na mě, dej mi svůj strach, trápení, pros mě.

Oranžové ve studni, rozvztekaná voda, slunce dělá krev nebo někdo rozparuje rusalky, zelená, rudá, to přijde ve vodě noc břitká jako orel, padá, to se pak ponoří do díry a hluk rve uši, že jeden musí křičet, když slast člověka požívá, že se to nedá vydržet, protože pak jsou těla málo a něco se nařízne šlachovitou sekerou rozseká, že někdo naostří kosu, nůž na filety na srdce pro rozříznutí břich, že někdo pustí stroj a něco brousí, že tu zůstane zvuk ostření a broušení a broušení a krátce vyklene oblohu do roušky a stanové dílce stáhne na rozích dolů, pevně zarazí, že někdo vytvoří prostor a žádné uhnutí, to se čas prochází nebo se ztrácí, tak stojí a dívají se na sebe a on žádá. Její tělo, že chce všechno, protože míň je směšné, pronikavé spršky přecházejí po zádech jako po krajině, že člověk dostane chuť a zamračí se a je mu úzko, že si myslí, že by měl jít a trhat, roztrhat nějakou ženu, natrhnout ji, lačně, až už není čeho se chytit a není za co ručit jako ztratit nervy a obrátit se, pojď sem ke mně, pojď ke mně, dej mi uchop mě uvolni se, obrať se a já tě obrátím.

Vyhlédl ven, pocit jako bouřka, ale byl to jen pocit, co myslí kam, tak se přece všechno promíchá a začne chaos jako andělé s fanfárami ve volném pádu, koniny, stroužky kokosu, kokolity, kokardy, přesně, k jako kebule dýně, měl přece, to, tabulky, vytvořil si tak krásné tabulky, s čísly, písmeny pro pořádek, který se mu líbí, tedy: čerstvě nalakované dýně, podzim hroudy na polích mák krásný jako nevěsty, hruška padá, hrozny zralé, krkavec volá, černý bez, křídlo, letí – ne, kde to byl, u K kvůli krkavci, protože byl podzim, kvůli kombinatorice, protože ta je chytrá – teď má důležitou myšlenku, ztratil důležitou nit, už přece všechno provlékl ouškem jehly, červenou nit měl už přece v jejím oušku a mohl něco pěkně zašít, co to bylo, byly to hrušky hrozny bobule černého rybízu, to je přece, je to červená nit? Ne, žádná nit, žádná nit a ne červená, hruškami a hrozny nelze nic zašít, to nejsou nitě, ovoce nejsou nitě, ovoce patří k řádu plodů a nitě k vlněným, v kategoriích není možné všechno pustošit, aby to přinášelo plody, to dělá z myšlenek šilhající mrzáky, proto je na jedné straně to, co patří k ovoci a klade se do mísy nebo na dámský klobouk, červené nitě se vážou do klubíček a ukládají do šití jako tahací harmoniky kvůli pořádku, tam je nit a je červená, protože červená je vzpomínka, červená je krev, láska a smělá odvaha, červené je všechno co bolí a souží, je červené, když v hlavě padají police a pukají poháry, když se nebe zběsile kupí, červené je ničení a nárek a všechny důležité nitě, povalující se cívky jsou nebezpečné kvůli pádu a zakopnutí a zlomeninám, když člověk sleduje cívku a vysílí krkavce z vypleněných polí, krátké zatemnění myslí, nebe potemní, pak se cívka rozmotá a muselo to být pozdě na podzim a se zimou hejna vran, které sem přilétají z Ruska, kde by jinak zmrzly a padaly jako trudné kostky z nebe jako jinde andělé rozinky nesmysly, zmrzlé nebo sněžené Rusy, protože ti je jedí, Rusové je trhají vejpůl jako se jinde trhají křepelky, když jsou velké mrazy a oni mají hlad, vrány přilétávají v obrovských hejnech a když přilétly. Když přilétly. Pak ztemnění a nějaký

šum tam byl a volání, když najednou světlo samo sebe pohltilo a svět se zhroutil, po nebi letěla divoká honba a zle se bičovala, vrány pily ze zdivočelých duší a vrískot a křik, že by si člověk nejraději zamkl tvář, rozum, srdce, vržený vztek, ne, posměšné svědomí, utvořené z nebezpečných předtuch, najednou tam byly ty davy, ta množství, byla to černá množství, vypixelovaná z tisíců hbitých těl, to člověk mohl, když do města vpadly vrány, vždycky padnout na jednu, která zvolna a bez velkého úsilí uklovala veverku k smrti, rozklovala jí obličej, pozorovala, dívala se tak klidně a s řezavou jistotou, klovlá zobákem, vždycky do obličeje, už vytékala trpká krev z očí, z měkkých tváří, z něžných úst se ozýval pláč, vrána se pravidelně zaklovala do zvířete, a, neví se proč, o útěku už nemohlo být řeči, zvířátko se jen trochu napřímilo a tak, tváří v tvář, hledělo vstříc svému konci do uštěpačných očí, a vrána je nekompromisně bez námitek a bez pochyb uklovala k smrti, dva věděli, o co jde a že není úniku, to bylo, když se vrány usadily ve městě, kdy ji znova potkal, když za těch ošlehaných večerů tisíce ptáků požralo poslední světlo, to je ubíjející doba, když na člověka pohlédne tenhle přechod k noci jako sevřená pěst a zašklebí se na něho, po tváři mu přejeđe tlustý jazyk a zanechá v něm pocit zlého strachu, to bylo v takový večer, kdy ji uviděl, setkal se s ní, přeběhl jí přes cestu nebo ji vyslídil vyhledal pronásledoval –

Aleale, když, když už se myšlení nedaří, protože čmárá do sloupců jeho tabulek jen klikyháky nebo něco rozhazuje v abecedě, čaj nebo myšlenku nebo rozinky, odloží šálek nebo zavtipkuje, když vaří svými větami písmenkovou polévku a všechno sní a opakuje a nic už není pravda, protože jí nefunguje trávení nebo neumí vařit, protože písmenková polévka je nebezpečná a nezdravá, protože roztírací technika nemůže být zdravá, protože musí všechno setřít, potom on prohraje, pak se u něj uvnitř objeví něco jako: červená, proudí v něm zdivočelá krev a on pak dostane příšerný strach, že ona vždycky něco rozsype a on rozsypávání nesnáší, ne na obrazech a ne v přírodě a ne tam, kde žádná příroda není, nemá se a nesmí se nic rozsypávat a práce v jeho hlavě jako obsluhování klavíru, vyčíhal si ji ulovil skolil, ne, ale ne, pořád to padání do obrazů a občas takový záblesk a jako snění, že ji uchvátil, to je zvláštní. Že se mu chtělo tak přirazit, že ji tak rdousil, že hodil odhodil rozsypal dítě, že to bylo vyvržení rozložení mordování – on neví, jestli to tak je, protože to skoro tak být nemohlo, to nemůže být a teď je míjí krajina, vlak má vždycky cíl a padla popelavě bledá tma nebo je to jen venku na oknech, pískem zanesené rohy, on nevstává, jako by naslouchal, nejistý, jestli je to pravda. Jestli je vůbec něco pravda. Jestli je to všechno jen struktura a jako pohyblivá mechanika, když do ní člověk sáhne, polámou se prsty. Myšlení, vzpomínání, žena, jestli je pravda, žena, dítě, ale je to v hlavě pomíchané, zatracené, hlava, hlava není rejdiště, ale to pomyšlení na dítě a jeho hlava jako chmýří, nějaká žena a jeho žena, že nějaká žena byla jeho žena, že ho horká bolest rozvrací a znovu hází kostkou a není tu nic, co by pominulo, je tu vyvržená hrouda a skleněná skluzavka, něco mu cosi podtrhává pod nohama a kdyby mohl, něčeho by se chytil, to by bylo ve světě, ale tam nic není, tam, ve světě, není nic, co zůstává, zůstává: nic, práce v hlavě jako obsluhování klavíru, že tam něco myslelo, ale to se mu nelíbilo. To se mu nelíbilo.